

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)

ὑπὸ Φ. Δ. Κ.

(Συνέχεια ἰδὲ προηγ. φύλλον).

— «Ναί, διὰ τὴν ἐπιστρέψης κακοῦργος ὡς ἐπρόφθευσεν ὁ Οὐτρεχτ!», ἀπήντησεν ἡ μήτηρ κλαίονσα. «Ὁχι! ἐγὼ οὐδέποτε θὰ συναινέσω.»

— «Πάτερ, ἄφες με νὰ γείνω στρατιώτης!» ἰκέτευεν ὁ Γεώργιος, «τίποτε ἄλλο δὲν προτιμῶ. Ἄφες με νὰ ὑπάγω μὲ τὸν κύριον τοῦτον.»

— «Ἄ! λοιπὸν ἀρέσει καὶ εἰς σέ, παιδί μου,» εἶπε γελῶν ὁ Βράουν Φὸν Βέδελ. «Μὴ δισταῖς, καλέ μου ἄνθρωπε,» προσέθηκεν εἰς τὸν πατέρα, «ὁ παῖς θὰ ᾔδει ὑπὸ τὴν ἰδικιτέραν μου προστασίαν. Ἀλλὰ καὶ σὺ, κύρ ἀνάποδε, μὴ τὸ πάρης ἐπάνω σου, διότι θὰ μάθης ὅτι ἐγὼ εἶμαι πολὺ αὐστηρὸς εἰς τὴν ὑπακοήν σου!»

— «Ἐπιτρέψατέ μοι, παρακαλῶ, νὰ ἀναβάλω τὴν ὀριστικὴν μου ἀπάντησιν ἕως αὐρίου,» εἶπεν ὁ ὕφαντής. «Βλέπω ὅτι θὰ ἦτο καλὸν διὰ τὸν Γεώργιον, ἀλλ' ἐντούτοις μοὶ εἶναι δύσκολον νὰ ἀποφασίσω. Πρέπει νὰ λάβω καιρὸν νὰ σκεφθῶ, καὶ νὰ ἀποφασίσω ἂν ᾔδει ὁρῶν νὰ τὸν ἀποστείλω ἔξω εἰς τὸν κόσμον τόσον νέον. Ἐάν συναισθανθῶ ὅτι δύναμαι ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ νὰ τὸν ἐξαποστείλω, θὰ ἀποφασίσω τοῦτο.

Προσέτι, πρέπει νὰ συμβουλευθῶ καὶ τὴν σύζυγόν μου, διότι ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως αὐτῆς οὐδὲν θὰ πράξω. Λοιπὸν τί λέγετε, νὰ τὸ ἀναβάλωμεν δι' αὐρίον;»

Ὁ γέρον στρατηγὸς δὲν ἦτο ἐντελὴς εὐχαριστήμενος, ἀλλ' ἐνόησας, ὅτι δὲν ἦτο μικρὸν πρᾶγμα διὰ τοὺς γονεῖς νὰ ἐξαποστείλωσι τὸ μονογενές των τέκνον εἰς τὸν κόσμον, ἡγέρθη νὰ ἀναχωρήσῃ.

— «Χαίρετε λοιπὸν. Νὰ τὸ σκεφθῆτε ὑπὸ πάσας τὰς ἐπὶφοίτας. Θὰ ᾔδει σωτήριον πρᾶγμα διὰ τὸν παῖδα καὶ θὰ λάβῃ καλὴν ὑποδοχὴν· διότι ἔλαβον διαταγὴν ἰδίαν ἀπὸ τὸν πρίγκηπα Λεοπόλδον νὰ τὸν στρατολογήσω. Ἐάν ἀρνηθῆτε, ἡ αὐτοῦ Ὑψηλότης θὰ δυσαρεστηθῇ, ὥστε συλλογισθῆτε το·» καὶ εὐθὺς διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

Μόλις ἐξῆλθε καὶ ἡ μήτηρ εἶπεν—

— «ὦ! ἐάν ἐγνώριζον τί ἦτο τὸ καλλίτερον νὰ κάμωμεν!»

— «Ναί,» εἶπεν ὁ ὕφαντής· «διότι δυνατόν νὰ ἀπολεσθῇ ψυχὴ τε καὶ σῶματι, καὶ ὁ Θεὸς δὲν θὰ τὸν ἀπαιτήσῃ παρ' ἐμοῦ;»

— «Πάτερ,» ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος, «ἄφες με νὰ ὑπάγω, καὶ ὑπόσχομαι νὰ γείνω καλός.»

Τὴν ἐπομένην πρωΐαν τὸ ζήτημα εἶχε λυθῇ.

— «Ὅτι τὸν κάμωμεν στρατιώτην,» εἶπεν ὁ κ. Βράουν, καὶ ἡ μήτηρ ἀκόμη ἡδονήθη νὰ μειδιᾷ ἐπὶ

τῇ χαρᾷ τοῦ Γεωργίου, καὶ ἤρχισε νὰ κόπτῃ ὑποκάμισα καὶ λοιπὰ ὑπενδύματα δι' αὐτόν.

Ἐνῶ ὁ κ. Βράουν ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, ὅπως δηλώσῃ εἰς τὸν Στρατηγὸν τὴν ἀπόφασίν του, ἡ μήτηρ συνεβούλευε τὸν υἱόν της, καὶ τὸν παρεκάλει μετὰ δακρύων νὰ μείνῃ τίμιος καὶ εὐπειθής· ὁ δὲ Γεώργιος, ὅπως ἐβόησε, νὰ κάμῃ οὕτω.

— «Δὲν εἶναι καθόλου εὐκολον,» ἐξηκολούθησεν ἡ δέσποινα Αἰκατερίνη· «οἱ στρατιῶται εἶναι τραχεῖς, καὶ ἄγριοι ἄνδρες, τινὲς μάλιστα εἶναι κακοῦργοι ὑπηρετοῦντες πρὸς τιμωρίαν ἐν τῷ στρατῷ, τινὲς δ' ἀπέδρασαν ἀπὸ τοὺς γονεῖς των· καὶ ἄλλοι πάλιν διὰ τῆς βίας ἠναγκάσθησαν νὰ γείνωσι στρατιῶται. Ἐκ τούτου δύνασαι νὰ συμπεράνης ὅτι εἶναι κακοὶ ἄνθρωποι καὶ ἄνευ φόβου Θεοῦ· ἀλλ', ὦ Γεωργίε μου, κράτει στερεῶς τὴν πίστιν τῆς νεότητός σου, ἔχε τὸν Θεὸν πάντοτε ἐνώπιόν σου, καὶ ἄπεχε ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας.

Ἐάν εὕρῃς τοῦτο δύσκολον καὶ σχεδὸν ἀδύνατον, προσεύχου διὰ δύναμιν ἁγίων καὶ ἐνθυμήθητι τὸ λόγιον τοῦ πατρός σου — «τὰ πάντα δυνατόν παρὰ Θεοῦ.»

Ὁ Γεώργιος ἔρριψε τοὺς βραχιόνάς του περὶ τοῦ τραχήλου τῆς μητρός του καὶ τῇ ὑπέσχετο ἐνθέρμως ὅτι οὕτω θὰ πράξῃ.

Μετά τινος ἡμέρας, πρωΐαν τινα ὁ Γεώργιος ἔλαβε τὸ δέμα του ἀνὰ χεῖρας, ἀπεχαιρέτησε τὴν μητέρα του, καὶ ὑπεσχέθη νὰ ἔρχεται νὰ τὴν βλέπῃ τακτικῶς ἐφ' ὅσον τὸ τάγμα ἦθελεν ἐδρεῦει ἐν Μαγδεβούργῳ.

Ὁ πατὴρ του τὸν συνώδευσεν εἰς τὴν πόλιν ἵνα τὸν θέσῃ ἐκ νέου εἰς τὴν προστασίαν τοῦ Στρατηγοῦ Φὸν Βράουν-Βέδελ. Ἡ μήτηρ ἵστατο εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας θεωροῦσα αὐτὸν ἀπερχόμενον. Ἡ καρδιά της ἐθλίβετο· ἤνωσε δὲ τὰς χεῖράς της καὶ προσηυχῆθη ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ υἱοῦ της, τὸν ὅποιον ἐνεπιστεύετο εἰς τὴν προστασίαν τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Γεώργιος ἤδη εἶχε φθάσει εἰς ἡλικίαν δεκατριῶν ἐτῶν καὶ ἦτο ὑψηλοῦ ἀναστήματος· κατετάχθη δὲ ὡς τυμπανιστής. Τὰ κατ' οἶκον κατορθώματά του ἔγειναν γνωστὰ εἰς τοὺς στρατιώτας του, πρὶν παρέλθωσι τρεῖς ἡμέραι ἀπὸ τῆς ἐγγραφῆς του, πάντες δὲ τὸν ἐκάλουν «τὸν μικρὸν στρατηγόν.» Ὁ Γεώργιος ἀπλῶς ἐγέλα διὰ τοῦτο· διότι ἀφ' ὅτου ἐγένετο στρατιώτης καὶ ἔμαθεν ἀρκετὰ περὶ τῶν στρατιωτικῶν πραγμάτων, εἶχεν ἀποβάλει πᾶσαν ἰδέαν τοῦ νὰ γείνῃ στρατηγός, καὶ θὰ ἦτο εὐχαριστήμενος καὶ ἀνθυπολοχαγὸς ἀκόμη ἂν ἐγίνετο. Ἀλλὰ πάσῃ δυνάμει ἐπεδόθη εἰς τὰ μαθήματα, ὅτινα τῷ παρεδίδοντο μὲ ἔξοδα τοῦ καλοῦ στρατηγοῦ Φὸν Βράουν Βέδελ. Οὐδέποτε πρότερον εἶχεν ὑπάγει εἰς τὸ σχολεῖον, διότι τὰ σχολεῖα κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἦσαν σπάνια, ἀλλ' ὁ πατὴρ του τὸν

εἶχε διδάξει τὰς στοιχειώδεις γνώσεις καὶ τώρα ἔκαμε μεγάλας προόδους· ἔμαθε γράψιμον καὶ ἀριθμητικήν, καὶ ἠκραζέτο μετὰ σεβασμοῦ τοὺς γέροντας στρατιώτας διηγουμένους τὰς περιπετείας τοῦ βίου των.

Ἄν καὶ ἐν γένει δὲ ἦτο εὐχαριστημένος μὲ τὸ νέον του ἐπάγγελμα, ἐν τούτοις τοῦτο εἶχε κατ' ἀρχάς καὶ τὰς δυσκολίας του.

Ἦτο τυμπανιστῆς τοῦτο ἦτο ὥραϊον· ἀλλ' ὁ τυμπανιστῆς πρέπει νὰ δύναται νὰ κρατῇ τὸ τύμπανον καλῶς, καὶ νὰ τὸ κρούῃ μετρικῶς, καὶ ἐδῶ ἦτο ἡ δυσκολία. Ὁ Γεώργιος οὐδέποτε ἠδύνατο νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἀρχιμουσικόν· οἱ βραχίονες αὐτοῦ ἐπόνουν ἀπὸ τὴν τυμπανοκρουσίαν· τῷ ἐφάνετο δὲ πολὺ ἀποθαρρυντικόν, ἀφοῦ ἐξετέλει, ὡς ἐνόμιζεν ἀρίστην «σύναξιν», νὰ ἀκούῃ τὸν ἀρχιμουσικόν λέγοντα τραχεῖα τῇ φωνῇ, «Ὅχι ἀκριβὲς ἀκόμη!» Ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ; Ἐκὼν, ἄκων, ἐτυμπάνιζε τὸ πρῶν, ἐτυμπάνιζε τὸ ἐσπέρας, ἐτυμπάνιζε διαρκῶς ἕως ὅτου ἔμαθε νὰ τυμπανίζει ὅπως ἔπρεπεν. Οὗτος ἦτο ὁ πρῶτος θρίαμβος κατὰ τῶν δυσχερειῶν τοῦ βίου του, καὶ μὲ τὴν πρώτην εὐκαιρίαν ἐξέδραμεν εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν ἵνα ἀναγγεῖλῃ εἰς τοὺς γονεῖς του ὅτι ἦτο πλέον ἄριστος τυμπανιστῆς καὶ ἔτοιμος νὰ ἐκκινήσῃ μὲ τὸ τάγμα του εἰς τὰ σύνορα! (ἀκολουθεῖ.)

Ο ΣΟΚΟΣ.

Μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς Γορίλας, (ἰδὲ φύλλ. Ἰουλίου 1868 Ἐφ. Παίδων) οἱ φυσιοδίφαι ἐνόμισαν, ὅτι ἐγνώριζον ὅλα τὰ εἶδη τῶν πιθήκων. Ὁ Δόκτωρ Αἰθιοπικῶν ὅμως εὗρεν εἰς τὰς περιηγήσεις του εἰς τὴν Ἀφρικὴν, παρὰ τὴν μεγάλην λίμνην Ταγκανύικαν, περιεργότατον καὶ θαυμαστότατον εἶδος πιθήκων, τὸ ὅποιον οἱ ἐντόπιοι ὠνόμαζον Σόκον.

Ὁ Σόκος τρέφεται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ Βανάνας καὶ πολτώδη φυτὰ, διάγει δὲ βίον εἰρηνικόν, ἐκτὸς ὅταν ἐρεθισθῇ ὑπὸ ἀνθρώπων ἢ θηρίων.

Μεταξὺ τῶν ἑξῶν του αἱ ἐξῆς εἶναι αἱ περιεργότεραι: Ὡς πρὸς τὸ μέγεθος καὶ τὴν μορφήν δὲν εἶναι ἴσος μὲ τὴν Γορίλαν, ἀλλ' ὁμοιάζει πολὺ μὲ αὐτήν.

Τὸ ἄσχημον καὶ κιτρινωπὸν πρόσωπόν του περιβάλλεται ὑπὸ γενειάδος. Τὸ μέτωπον εἶναι ταπεινόν, τὰ ὦτα ὑψηλά, τὸ δὲ μέγα στόμα του προεξέχει, δεικνύον οὕτω τοὺς ὀδόντας του, οἵτινες κατὰ τι ὁμοιάζουν πρὸς τοὺς ἀνθρωπίνους.

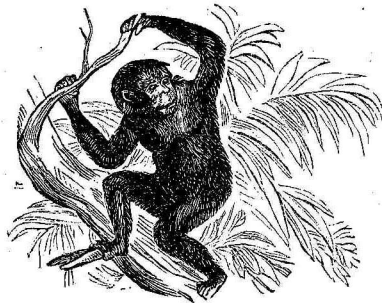
Τὸ δέρμα ἐπὶ τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν εἶναι ὡς τὸ τοῦ προσώπου κιτρινωπόν, βαδίζει δὲ ἐπὶ τῶν τεσσάρων, συχναίς ὅμως φαίνεται περιπατῶν ὄρθιος, μὲ τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πρὸς τήρησιν τῆς ἰσορροπίας. Ὁ Σόκος εἶναι πολὺ κοινωνικὸς, οὐδέποτε δὲ ζῇ

μεμονωμένος, ἀλλ' εἰς κοινωνίαν ἐκ δέκα ἢ δώδεκα ἀτόμων, ἕκαστον δὲ ἄρρεν ἔχει τὴν σύζυγόν του, καὶ μάχεται κατὰ παντὸς, ὅστις ζητήσῃ νὰ ταραξῇ τὴν οἰκιακὴν του εἰρήνην!

Ὅταν ἀποδημοῦν, ἀποδημοῦν πολλοὶ ὁμοῦ οἰκογένειαι, ὥστε ἀποτελοῦν μεγάλην ἀγέλην.

Ὅταν δὲ ἐκ τῆς ὁδοιπορίας ἡ θήλεια κουρασθῇ πολὺ, ὁ ἄρρεν λαμβάνει τὰ μικρὰ καὶ μεταφέρει αὐτὰ ἀντὶ τῆς μητρὸς, — πρᾶγμα τὸ ὅποιον δυστυχῶς πολλοὶ σύζυγοι ἐν Ἑλλάδι δὲν κάμνουν, ὅταν ταξιδεύουν μὲ τὰς οἰκογενείας των, ἀλλ' ἀφίνουν τὴν δυστυχῇ μητέρα νὰ κουβαλῇ εἰς τὴν ῥάχην τῆς πολλάκις δύο ἐκ τῶν τέκνων τῆς περιπατοῦσας, ἐνῶ ὁ ἄνδρας τῆς πορεύεται ἑφιππος!

Ὅταν θέλουν νὰ συναθροισθοῦν εὐρίσκουν κοίλωμά τι δένδρου καὶ ἐκεῖ ἀρχίζουσιν νὰ φωνάζουν τόσον ὀξέως ὥστε προξενοῦν τρόμον ὅχι μόνον εἰς τὰ θηρία ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον.

Σόκος.

Διὰ ταύτην καὶ δι' ἄλλας αἰτίας οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν ἐκείνων φοβοῦνται τὸν Σόκον ὑπερβολικὰ, θεωροῦν δὲ αὐτὸν ὡς ἄνθρωπον. Πιστεύουν ὅτι ὅσοι τῶν ἀποθνησκόντων εὐτυχήσουσιν νὰ μὴ καταφαγωθῶν ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς των, διότι καὶ τοὺς νεκροὺς οἱ ἐχθροὶ ἐκθάπτουν καὶ τρώγουν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, μεταμορφώνονται εἰς Σόκους.

Εἶναι δὲ οἱ πιθήκες οὗτοι ἐκ φύσεως πολὺ πανοῦργοι, ἀλλ' οὐχὶ καὶ κακοποιοί· ὡς φαίνεται, δὲν στεροῦνται καὶ ἀστειοτήτων, διότι πολλάκις τινὲς ἐξ αὐτῶν αἴφνης ἐξέρχονται ἐκ τῶν δρυμῶνων, ὅπου ξενεκα τῆς πυκνότητος τῶν δένδρων καὶ φυτῶν εὐκόλως δύνανται νὰ κρυφθοῦν, καὶ ἐπιπλήτουν κατὰ τινος ἀνθρώπου ἐκεῖ που πλησίον ἐργαζομένου τὴν γῆν, ἀφοῦ δὲ τὸν σηκώσουν ὀλίγον πρὸς τὰ ἄνω, τὸν ἀφίνουν νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους χωρὶς νὰ τῷ προξενήσωσιν ἄλλο τι πλὴν τοῦ ὑπερβολικοῦ τρόμου.

Ἄλλοτε ἀρπάζουσιν νήπια, τὰ ὅποια πρὸς στιγμὴν αἱ μητέρες των εἶχον ἀφήσει, καὶ ἀνέρχονται μὲ αὐτὰ εἰς τὰ δένδρα, φαίνονται δὲ πολὺ εὐχαριστημένοι κρατοῦντες αὐτὰ εἰς τὰς ἀγκάλας των καὶ κουνοῦντες πρὸς μεγάλον τρόπον τῶν πτωχῶν μητέρων των!